

Kaja Kobal

Pred 12 leti sem v prometni nesreči izgubila očeta.

Šok, žalost, jeza na cel svet in vprašanje zakaj?

Pred seboj sem imela na izbiro dve poti - pot samopomilovanja in tavanja ter pot samouresničenja, zavedanja, da smo ostali se mama in trije otroci, torej ljudje, ki potrebujemo ljubezen in življenje naprej.

Kljub mladosti sem se sama kot tudi vsi v družini soočili z večimi fazami žalovanja, sama pa sem se usmerila in odločila da odpravim notranji strah, jezo, zamere, zagrenjenost. Opazila sem, da se mi vrača nasmeh, volja do življenja, smisel, opazila sem ljudi okoli sebe, moje bližnje, naravo...

Postala sem močnejša, bolj stabilna in ravno dovolj pozitivno samozavestna. Vse navedeno sem vnesla v svoj študij na Pedagoški fakulteti, kjer ravno zaključujem študij socialne pedagogike. Skozi predmetnik sem ugotovila, da čutim svoje poslanstvo v pomaganju drugim, iskanju v njih tistih drobnih in skritih kotičkov, kjer lahko razvijajo svoje talente, smisle ali poslanstvo. Teorijo sem ničkolikokrat preizkusila kot moderatorka preventivno izobraževalnih programov Zavoda varna pot v vrtcih in šolah. Se več, nadaljevala sem svoje aktivnosti v mednarodni organizaciji Evropskega združenja žrtev prometnih nesreč, kjer se mladi združujemo in pomagamo pri udejanjanju Vizije NIČ na evropskih in slovenskih cestah.

Tako danes vem, da za temo posije sonce, tako danes vem, da vsi v sebi skrivamo številne talente, ki lahko in morajo najti pot med ljudi. Zakaj... Zato ker le tako lahko prispevamo več k lastnemu osebnemu razvoju, pomoči sočloveku in pomoči celotni družbi v kateri živimo. To ne pomeni, da sem pozabila, kaj se nam je zgodilo, vse to le pomeni, da sem izbrala pot življenja in pot ljubezni, ki ju želim posredovati v delu z otroki in mladimi, Hvala vsem, ki ste mi pomagali pri tej osebni rasti in hvala vsakemu posebej v moji prečudoviti družini.